

ks. dr hab. Leszek Adamowicz, prof. KUL
Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji
Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

Ocena
rozprawy habilitacyjnej i dorobku naukowego
ks. dra Wiesława KRAIŃSKIEGO

Ocena rozprawy habilitacyjnej i dorobku naukowego ks. dr. Wiesława Kraińskiego została przygotowana na skutek powołaniu przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych w Warszawie (pismo z dnia 4 listopada 2014 roku Nr BCK-I-L-7177/14), o czym poinformował Dziekan Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (pismo z dnia 26 listopada 2014 roku, Znak: WT/XI/2014/2015).

Ocenie zostanie poddana monografia wskazana przez Habilitanta jako rozprawa habilitacyjna pt. „Prawo trybunałów katolickich do rozstrzygnięcia nieważności małżeństw niekatolików. Art. 2-4 Dignitas connubii”, Pelplin 2013, ss. 429 oraz 15 artykułów naukowych (w tym 1 w języku angielskim w druku), 5 recenzji monografii i prac zbiorowych, 5 haseł encyklopedycznych oraz 8 haseł do leksykonu prawa kanonicznego (oddane do druku). Jest także redaktorem jednej pracy zbiorowej.

I. Prezentacja sylwetki Habilitanta

Ks. dr Wiesław Kraiński urodził się 18 września 1963 roku w Czersku. Po ukończeniu szkoły podstawowej oraz Liceum Ogólnokształcącego im. Wincentego Pola w Czersku (matura 1983 r.) podjął studia w Wyższym Seminarium Duchownym w Pelplinie i w 1989 r. uzyskał tytuł zawodowy magistra teologii na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego na podstawie pracy magisterskiej pt. „Aretologia i asceza ambrożyjska duchownych na podstawie traktatu: *Obowiązki duchownych św. Ambrożego z Mediolanu w porównaniu z dziełem Cyncerona O powinnościach*”. Praca ta decyzją Rady Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 23 czerwca 2014 roku została uznana za wystarczającą do uzyskania kościelnego stop-

nia licencjata teologii. W 1994 roku rozpoczął studia w zakresie prawa kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, gdzie uzyskał tytuł zawodowy magistra prawa kanonicznego na podstawie pracy pt.: „Symulacja całkowita zgody małżeńskich w orzeczeniach Roty Rzymskiej w latach 1990-1993”. W tej samej uczelni odbył roczne studia doktoranckie. W latach 2001-2002 odbył przygotowanie specjalistyczne w zakresie procesowego kościelnego prawa małżeńskiego w Papieskim Uniwersytecie św. Krzyża w Rzymie, a w latach 2002-2004 odbył studia Studium Trybunału Roty Rzymskiej w Rzymie, oraz studium języka łacińskiego w watykańskiej Fundacji „Latinitas”. W roku 2002 uzyskał na Wydziale Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa kanonicznego na podstawie rozprawy doktorskiej napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Wojciecha Góralskiego pt.: „Symulacja całkowita małżeństwa w orzeczeniach Roty Rzymskiej pod rządami Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 roku” (recenzenci: ks. prof. dr hab. Stanisław Paździor (KUL) i ks. dr hab. Henryk Stawniak (prof. UKSW)).

Po przyjęciu święceń prezbiteratu w 1989 roku w Diecezji Pelplińskiej w latach 1989-2001 pracował jako wikariusz i katecheta w parafiach: św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Brodnicy (1989-90), św. Mikołaja w Grudziądzu (1990-91), św. Maksymiliana w Toruniu (1991-95) i Matki Bożej Królowej Polski w Wąbrzeźnie (1995-2001). Od roku 1992, w związku z reformą administracyjną Kościoła katolickiego w Polsce został inkardynowany do nowopowstałej Diecezji Toruńskiej. Od roku 2006 został zatrudniony w Kurii Diecezjalnej w Toruniu z zadaniem zorganizowania Sądu Biskupiego Diecezji Toruńskiej oraz mianowany wikariuszem sądowym Biskupa Toruńskiego, czyli oficjałem sądu.

Z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu jest związany od roku 2006, najpierw jako prowadzący zajęcia zleczone, a od roku 2008 jako adiunkt w Katedrze Pedagogiki, Katolickiej Nauki Społecznej i Prawa Kanonicznego.

II. Rozprawa habilitacyjna

Ks. dr Wiesław Kraiński przedstawił Komisji habilitacyjnej rozprawę pt. „Prawo trybunałów katolickich do rozstrzygania nieważności małżeństw niekatolików. Art. 2-4 Dignitas connubii” (Pelplin 2013, ss. 429, ISBN 978-83-7823-244-7), wydaną przez Wydawnictwo „Bernardinum” (recenzenci wydawniczy: ks. prof. dr hab. Jan Perszon, UMK i ks. dr hab. Mirosław Sitarz, prof. KUL).

1. Problem badawczy rozprawy

Rozprawa habilitacyjna ks. dr. Wiesława Kraińskiego odpowiada jego dotychczasowemu zaangażowaniu naukowemu i dydaktycznemu, które obejmuje publikacje, a także wykłady i inne zajęcia dydaktyczne dotyczące problematyki kościelnego prawa małżeńskiego i procesowego.

Tytuł rozprawy oddaje zawartość monografii.

Celem monografii jest wykazanie, że Kościół katolicki stoi na straży nierozzerwalności ważnie zawartego małżeństwa, nie tylko zawartego przez katolików i w Kościele katolickim, ale także małżeństw zawartych przez niekatolików, dla których podstawą trwałości małżeństwa jest prawo naturalne.

Tematyka ta, znana przede wszystkim z publikacji dotyczących jedynie Kościoła katolickiego, nie miała dotąd pogłębionego opracowania prawnokanonicznego opartego na źródłach prawa niekatolickich wspólnot wyznaniowych. Stąd też wyrażam opinię, że postawione zadanie badawcze, polegające na zbadaniu niekatolickich systemów prawa małżeńskiego oraz wskazanie kompetencji trybunałów katolickich do badania nieważności małżeństw niekatolików zasługuje na wysoką ocenę, a efekt tych badań został w zadowalający sposób przedstawiony w recenzowanej monografii. Można stwierdzić, że Autor zrealizował postawione sobie zadanie badawcze.

2. Treść rozprawy habilitacyjnej

Praca habilitacyjna składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, aneksów, spisów źródeł i literatury oraz streszczeń w języku angielskim i francuskim.

Rozdział I został poświęcony zagadnieniu „Kompetencji trybunałów Kościoła do rozstrzygnięcia nieważności małżeństw niekatolików” (s. 17-54). Autor, po zaprezentowaniu tekstu art. 2-4 Instrukcji „Dignitas connubii”, uzasadnia w nim tę kompetencję od strony doktrynalno-prawnej, oddzielnie w przypadku nieochrzczonych i ochrzczonych niekatolików, posługując się w tej motywacji także orzeczeniami Najwyższego Trybunału Sygnatury Apostolskiej. We wnioskach Habilitant konstatuje, że Instrukcja „Dignitas connubii” ustaliła jednoznacznie możliwość rozstrzygnięcia przez trybunały katolickie spraw dotyczących nieważności małżeństw zawartych przez niekatolików i poza Kościołem katolickim, motywując to tym, że „małżeństwo niesakramentalne znajduje się w optyce świętości – charakter święty każdego węzła małżeńskiego, również naturalnego, daje Kościołowi jurysdykcję sądową nad kategorią małżeństw nieochrzczonych.” Nieco inaczej Autor motywuje tę kompetencję w rozdziale II, gdy autorytatywnie stwierdza, że „kompetencja Kościoła w kwestii małżeństw osób nieochrzczonych pochodzi z prawa Bożego” i dalej: „Wprawdzie prawo Kościoła nie podlegają nieochrzczeni, gdyż nie są związani z misją Kościoła, ale w sprawach norm nieważności małżeństw wynikających z prawa Bożego Kościół zachowuje swoją uniwersalną kompetencję” (s. 60). Szkoda, że te motywacje nie znalazły jakiejś syntezy. Z kolei, według Autora, podstawą katolickiej „jurysdykcji sądowej nad małżeństwami niekatolików ochrzczonych jest sakramentalność małżeństwa, do Kościoła należy władza nad sakramentami, w tym nad sakramentem małżeństwa. Nawet w przypadku, gdy w małżeństwie jeden z małżonków był ochrzczony, Kościół w szerokim pojęciu swojej apostolskiej władzy uważa go za swojego członka.” To ostatnie zdanie jest według recenzenta mocno dyskusyjne w kontekście nauczania Soboru Watykańskiego II na temat przynależności do Kościoła (Lumen gentium 14-16). Słusznym natomiast jest wniosek, że „niekatolik w swojej sprawie małżeńskiej może zawsze zwrócić się do trybunału kościelnego, gdy posiada [w tym] interes prawny”.

W rozdziale II (s. 55-77) W. Kraiński omawia „Prawo materialne w rozstrzygnięciu nieważności małżeństw niekatolików”, wskazując w pierwszej kolejności na konieczność aplikacji prawa Bożego i omawiając szczegółowo przeszkody zrywające (impotencja, węzeł małżeński, pokrewieństwo w linii prostej i w drugim stopniu linii bocznej)

oraz defekty zgody małżeńskiej pochodzące z tegoż prawa (niezdolność, ignorancja, błąd, symulacja całkowita i częściowa).

Jeśli chodzi o przeszkody małżeńskie, to zabrakło odesłania do polskiej monografii na temat przeszkody niezdolności fizycznej, autorstwa H. Stawniaka („Niemoc płciowa jako przeszkoda do małżeństwa. Ewolucja czy zmiana koncepcji?, Warszawa 2000), zwłaszcza, że kwestia naturalnego pochodzenia przeszkody jest dyskutowana w doktrynie. Natomiast przy przeszkodzie węzła nie wybrzmiało istotne rozróżnienie pomiędzy trwałością węzła małżeńskiego, która pochodzi z prawa naturalnego a absolutną nierozwalnością małżeństwa ochrzczonych, która wynika z prawa Bożego pozytywnego. Następnie Autor zajmuje się przyczynami nieważności małżeństwa pochodzącymi z prawa stanowionego w rozstrzygnięciu nieważności małżeństw niekatolików, o których pisze w sposób następujący: „W systemie prawa własnego niekatolików mogą istnieć normy nieważności zgody małżeńskiej, które zakorzenione w prawie naturalnym są pochodzenia stanowionego przez Kościół: podstęp, warunek i przymus.”

W odniesieniu do tego fragmentu rozprawy należy zauważyć zbyt zdawkowe potraktowanie dyskusji na temat pochodzenia *deceptio dolosa* oraz brak analizy dotyczącej warunku dotyczącego przyszłości, który jednak może być zakwalifikowany jako pochodzenia naturalnego. Trudno również zaakceptować kwalifikację przymusu jako pochodzenia stanowionego przez Kościół, nawet z dodatkowym wyjaśnieniem, że „jest zakorzeniony w prawie naturalnym”, nawet jeśli przed wyjaśnieniem Papieskiej Rady Tekstów Prawnych w tym zakresie istniało dubium.

Rozdział ten kończy omówienie aplikacji prawa zwyczajowego oraz niestety zdawkowe wnioski.

Rozdział III (s. 79-124) poświęcony został zagadnieniom prawa procesowego. Autor omawia poszczególne etapy procesu o nieważność małżeństwa, wykorzystując, oprócz przepisów powszechnie obowiązujących, wypowiedzi Stolicy Apostolskiej w konkretnych szczegółowych kwestiach dotyczący pozakodeksowych dotyczących m.in. prawa występowania stron niekatolickich w katolickim sądzie kościelnym, właściwości trybunałów i innych kwestii proceduralnych.

W kolejnych dwóch rozdziałach W. Kraiński zajmuje się materialnym prawem małżeńskim, którym związane są osoby bezwyznaniowe, prawem małżeńskim religii niechrześcijańskich (judaizm, Karaïmski związek wyznaniowy, islam, buddyzm, konfucjanizm, taoizm, małżeństwa indyjskie, prawo małżeńskie zwyczajowe – plemienne w Ugandzie i w Togo, Świadkowie Jehowy – rozdział IV – s. 125-186) oraz materialnym prawem małżeńskim niekatolików ochrzczonych uznających sakramentalność małżeństwa (niekatolicy wschodni, Kościół wschodnio-obrządkowy nieposiadający hierarchii duchownej, Kościoły związane Unią w Utrechcie, w tym mariawici i Polski Kościół Narodowy – rozdział V – s. 187-261) oraz jej nie uznających, a więc wspólnot kościelnych nurtu protestanckiego (rozdział VI – s. 263-294). Mankamentem terminologicznym tego ostatniego rozdziału jest używanie w odniesieniu do wspólnot kościelnych reformowanych terminu „kościół”, co dopuszczalne jest oczywiście w nazwach własnych, ale nie refleksji z punktu widzenia doktryny katolickiej. Dziwi też włączenie do tej grupy mormonów, skoro Stolica Apostolska wydała deklarację o nieważności chrztu w tej wspólnotie religijnej i stąd winna ona znaleźć się w rozdziale IV. Natomiast w odniesieniu do Kościołów prawosławnych należy zauważyć bezkrytyczne przyjęcie przez Autora z gruntu fałszywej, gdyż opartej na błędnym tłumaczeniu tekstu z języka rosyjskiego, tezy U. Nowickiej, że: „odmienne jest stanowisko Rosyjskiej Cerkwi Prawosławnej wyrażone na synodzie 28 grudnia 1998 roku, w którym zachęca się do zawierania małżeństw w cerkwi, ale szanuje i uznaje za ważne małżeństwa cywilne” (s. 201). Samo to stwierdzenie zresztą, stoi w sprzeczności z innymi tezami sformułowanymi w tymże rozdziale, a dotyczącymi konieczności świętego obrzędu do ważności małżeństwa chrześcijan wschodnich (np. s. 202-203).

Treść rozprawy uzupełniają wykaz skrótów (s. 5-7), wstęp (s. 9-15), zakończenie (s. 295-298), bibliografia (s. 299-317), wykaz schematów (s. 319-322) oraz aneksy (s. 323-400), zawierające przepisy prawa wspólnot niekatolickich, których zebranie stanowi bardzo cenny dorobek Habilitanta. Natomiast, niestety, wstęp i zakończenie monografii są zbyt zdawkowe.

3. Ocena rozprawy habilitacyjnej

Wypowiadając pozytywną opinię o rozprawie habilitacyjnej ks. dr. Wiesława Kraińskiego, należy wskazać na nowatorski charakter publikacji, odkrycie i dobre wykorzystanie źródeł. Autor w bardzo dobry sposób ukazał skomplikowany system religijnego prawa małżeńskiego. Recenzowana monografia jest nowością na polskim rynku wydawniczym i stanowi już dużą pomoc dla duszpasterzy przygotowujących narzeczonych do małżeństwa, jak i dla pracowników sądownictwa kościelnego.

Publikacja ta została napisana bardzo dobrym, komunikatywnym językiem, chociaż korekta tekstu pozostawia sporo do życzenia. Odsyłacze są sporządzone poprawnie.

Biorąc pod uwagę całość publikacji stwierdzam, że recenzowana rozprawa habilitacyjna jest pracą oryginalną, stanowiącą znaczący wkład w badania naukowe w zakresie prawa małżeńskiego niekatolickich wspólnot religijnych.

W opinii recenzenta rozprawa przedstawiona jako habilitacyjna spełnia wymogi stawiane przez Ustawodawcę tego rodzaju monografiom.

III. Pozostały dorobek naukowy

Poza monografią habilitacyjną ks. dr. Wiesław Kraiński jest autorem 15 artykułów naukowych (w tym 1 w języku angielskim w druku), 5 recenzji monografii i prac zbiorowych, 5 haseł encyklopedycznych oraz 8 haseł do leksykonu prawa kanonicznego (oddane do druku). Jest także redaktorem jednej pracy zbiorowej.

Habilitant w opublikowanych pracach koncentruje się na tematyce związanej z kanonicznym prawem małżeńskim. W tej dziedzinie badania Habilitanta skupiły się głównie na istocie małżeństwa, a więc na jego naturalnym fundamencie i odnosiły się do takich elementów małżeństwa, jak *bonum coniugum* w aspekcie zdolności do realizacji celów małżeństwa (*Epilepsja jako przyczyna stwierdzenia nieważności małżeństwa w orzecznictwie rotalnym*, „Studia Gdańskie” 25 (2009), s. 101-113; *Próba określenia bonum familiae jako elementu istotnego i autonomicznego w strukturze małżeństwa*, „Studia

Pelplińskie” 46 (2013), s. 135-144). Innym problemem, jakim zajął się w pracy badawczo-naukowej jest problem związany z syndromem FAS, czyli płodowym zespołem alkoholowym. Zbadanie tego zagadnienia, zdaniem Habilitanta, zdaje się być konieczne do stwierdzenia czy osoby cierpiące na ów syndrom, są z prawa naturalnego zdolne do zawarcia małżeństwa, a zwłaszcza do podjęcia istotnych obowiązków małżeńskich (*FAS syndrome and the nullity of marriage*, artykuł przyjęty do druku do „Rivista Facies Domini”, Hiszpania). Podobnych zagadnień dotyczą Artykuły dotyczące osobowości dysocjalnej (*Osobowość dysocjalna jako przyczyna nieważności małżeństwa*, „Ius matrimoniale” 15/21 (2010), s. 27-42; przedruk w: *Małżeństwo jedno i nierozzerwalne*, Ełk 2012, s. 171-194) i homoseksualizmu (*Homoseksualizm a zdolność do życia w celibacie i małżeństwie*, „Pedagogika Katolicka” 11 (2012), n. 2, s. 89-99). Innym nurtem badawczym jest kwestia symulacji jako wady zgody małżeńskiej (*Orzekanie nieważności małżeństwa z tytułu symulacji całkowitej wraz z innymi tytułami nieważności małżeństwa w obrębie zgody małżeńskiej w wyrokach Roty Rzymskiej*, „Studia Gdańskie” 27 (2010), s. 222-243; *Intencje wykluczenia bonum coniugum jako tytuły nieważności małżeństwa w doktrynie i jurysprudencji rotalnej*, „Ius matrimoniale” 16/22 (2011), s. 99-116; *Szczególne odmiany symulacji zgody małżeńskiej w orzecznictwie Roty Rzymskiej*, w: *In fide et dilectione. Książka dedykacyjna dla bpa Andrzeja Suskiego*, Toruń 2006, s. 111-139).

Pozostałe publikacje dotyczą kanonicznego prawa procesowego – sądowego, karnego i administracyjnego (*Proces diecezjalny rozwiązywania małżeństwa na korzyść wiary według norm Kongregacji Doktryny Wiary z 2001 roku*, „Łowickie Studia Teologiczne” 14 (2012), s. 155-168; *Zastosowanie querela nullitatis w procesie małżeńskim według przepisów procesowych Kościoła łacińskiego*, „Roczniki Nauk Prawnych” 20 (2010), n. 2, s. 157-176; *Prawo do obrony w procesie o stwierdzenie nieważności małżeństwa*, „Ateneum Kapłańskie” 152 (601) (2009), z. 3, s. 346-352; *Dymisja ze stanu duchownego w świetle upoważnień nadanych Kongregacji ds. Duchowieństwa*, „Prawo i Kościół” 3 (2011), s. 147-163; *Kontrola kościelnych aktów prawnych pod względem ich legalności i merytoryczności*, w: *Organizacja i funkcjonowanie administracji w Kościele*, Toruń 2011, s. 201-215; *Bractwo św. Piusa X po zdjęciu ekskomuniki z biskupów przynależnych do FSSPX*, „Teologia i Człowiek” 14 (2009), s. 159-177.

Ponadto jest autorem dwóch artykułów dotyczących zagadnień historyczno-prawnych (*Obywatelstwo rzymskie św. Pawła*, „Zeszyty Naukowe KUL” 53 (2010), n. 1, s. 3-14; *Aretologia szczegółowa w dziele św. Ambrożego biskupa Mediolanu „Obowiązki duchownych” i jej nowe propozycje rozważań w stosunku do stoicyzmu*, w: *Veritas cum caritate – intellegentia cum amore*, Toruń 2011, s. 663-686).

W dorobku publikacyjnym Habilitanta znajduje się także wydana pod jego redakcją pozycja, pt. „Organizacja i funkcjonowanie administracji w Kościele”, Toruń 2011, która nie jest przedmiotem niniejszej oceny.

Wspólnym mianownikiem dorobku Habilitanta jest przewijający się niemal we wszystkich publikacjach wątek prawa małżeńskiego i procesowego.

Ponadto w dorobku piśmienniczym Habilitanta znajdują się także cztery recenzje publikacji polsko i obcojęzycznych. To wzbogaca także jego dorobek naukowy. Wyżej wymienione recenzje są stosunkowo obszerne i merytorycznie poprawne oraz zawierające własne oceny.

Habilitant ponadto opublikował pięć haseł w „Encyklopedii Katolickiej” (*Petnomocnik*, t. XV, kol. 258-261; *Proces małżeński w prawie kanonicznym*, t. 16, kol. 423-426; *Promotor sprawiedliwości*, t. 16, kol. 480-481; *Relator sądowy*, t. 16, kol. 1387-1388; *Rewizja wyroku w prawie kanonicznym*, t. 17, kol. 49-50) oraz złożył do druku osiem haseł do przygotowywanego „Leksykonu prawa kanonicznego”: *Koszty sądowe*, *Ofiary na Kościół*, *Oficjum*, *Powód*, *Pozwany*, *Promotor sprawiedliwości*, *Trybunał pierwszej instancji*, *Wikariusz sądowy*. Hasła te stanowią solidne opracowania, dość obszerne i dobrze udokumentowane.

Oceniając przedłożone publikacje naukowe Habilitanta należy stwierdzić, że zostały one opracowane w sposób merytorycznie i metodologicznie poprawne. Teksty zostały opublikowane w większości w recenzowanych czasopismach naukowych. Pokazują dojrzałość naukową i samodzielność Habilitanta w podejmowanych badaniach, umiejętność formułowania tez i prawidłowego wnioskowania, opartego na bardzo bogatej i kompletnej bazie źródłowej, a tym literatury obcojęzycznej.

Dorobek naukowy ks. dra Wiesława Kraińskiego należy więc uznać jako znaczny i w zupełności wystarczający, by ubiegać się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego jako spełniający wymagania ustawowe.

IV. Działalność organizacyjna i naukowo-dydaktyczna

Ks. dr Wiesław Kraiński prowadzi aktywną działalność organizacyjną i naukowo-dydaktyczną. Prowadzi zajęcia dydaktyczne na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu z prawa kanonicznego (I, II, III), kościelnego prawa małżeńskiego, kościelnego prawa małżeńskiego i rodzinnego, prawa kanonicznego i wyznaniowego, prawodawstwa rodzinnego, kościelnego i cywilnego, a także z wybranych zagadnień z prawa rodzinnego, administracyjnego, karnego i zabezpieczenia społecznego. Był opiekunem 16 prac magisterskich i jednej licencjackiej oraz recenzentem 41 prac magisterskich.

Poza pracą naukową Habilitant od podstaw zorganizował i od 2006 roku kieruje Sądem Biskupim Diecezji Toruńskiej oraz jest sędzią w Trybunale Arcybiskupim we Lwowie. W ramach działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej był współorganizatorem Międzynarodowej Konferencji Naukowej w Toruniu pt. „Organizacja i funkcjonowanie administracji w Kościele”, która odbyła się w dniach 7-8 września 2010 roku. Ponadto wygłosił kilka referatów na konferencjach naukowych i popularnonaukowych. W ramach pracy w Diecezji Toruńskiej brał udział w przygotowanie statutów w zakresie prawa małżeńskiego i sądownictwa, które znalazły się prawie synodalnym Diecezji Toruńskiej.

Ks. dr Wiesław Kraiński jest członkiem Stowarzyszenia Kanonistów Polskich oraz Polskiego Towarzystwa Teologicznego.

Wyżej omówiona działalność organizacyjna i naukowo-dydaktyczna Habilitanta daje podstawy, by traktować ks. dr. Wiesława Kraińskiego jako aktywnego i dojrzałego do samodzielnej pracy naukowej nauczyciela akademickiego.

V. Wniosek końcowy

Reasumując wyżej wyrażone oceny częściowe stwierdzam, że osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne ks. dr. Wiesława Kraińskiego uzyskane po uzyskaniu stopnia doktora, stwierdzam, że stanowią one znaczny wkład Habilitanta w rozwój nauk teologicznych oraz wykazał się on istotną aktywnością naukową, czym wypełnia przesłanki art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a także rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Lublin, dnia 15 stycznia 2015 roku

